

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. **X**
státní příslušnost **X**
bytem v ČR **X**
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2024, č. j. CPR-26690-06/ČJ-2024-930310-V249

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2024, č. j. CPR-26690-06/ČJ-2024-930310-V249 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 25. 3. 2024, č. j. KRPA-325420-29/ČJ-2023-000022-50, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně byla žalobci stanovena doba k opuštění území dle ustanovení § 50a odst. 3 téhož zákona do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že správní orgány v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jelikož se v nedostatečném rozsahu zabývaly tím, zda je žalobce i přes svůj věk (X let) a zdravotní stav schopen zvládnout cestu do země původu. Současně se nezabývaly tím, zda žalobcova manželka, která je na něm závislá, nebude konsekventně ohrožena na zdraví a životě. Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s doloženými lékařskými zprávami.
3. Žalovaný podle žalobce nepřihlédl při vymezení intenzity újmy hrozící žalobci i jeho manželce na jejich právu na respektování soukromého a rodinného života k řadě důležitých skutečností a mnohé z nich, např. věk, zdravotní stav, nezbytnost péče o manželku nebo nepředvídatelnost délky odloučení manželů, bagatelizoval a zlehčoval. Rovněž samotné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky považoval žalobce za nedostatečné a nesprávné.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedefinoval veřejný zájem. Také nevysvětlil, proč je nutné trvat na tom, aby žalobce opustil území, když činí vše nezbytné pro to, aby získal pobytové oprávnění v ČR.
5. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že se podrobně a přezkoumatelně vyjádřil k celé věci, uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž stejným způsobem se vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž zopakoval, že stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebyl zjištěn v potřebném rozsahu. Žalobce ve své replice uvedl výčet onemocnění a zdravotních problémů, jimiž trpí jeho manželka a zdůraznil, že je proto bezpodmínečně třeba, aby byl žalobce přítomen se svou manželkou ve společné domácnosti, aby mohl kontrolovat její medikaci. Rovněž žalobcův zdravotní stav se zhoršil do té míry, že mu ošetřující lékař doporučil neopouštět své současné bydliště v X. Žalobce a jeho manželka jsou na sobě vzájemně závislí. Za této situace nelze žalobce, nutit k vycestování.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Žalobce se dne 29. 9. 2023 dostavil na cizineckou policii za účelem vyřešení svého pobytového statusu. K prokázání své totožnosti předložil cestovní doklad X č. 729255083. Protože žalobce nedisponoval žádným oprávněním, které by mu umožňovalo legální pobyt na území ČR, bylo mu dne 29. 9. 2023 doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění.
10. Téhož dne byl s žalobcem proveden výslech účastníka správního řízení, přičemž do protokolu žalobce uvedl, že na území schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 16. 4. 2022, a to na letiště v Curychu ve Švýcarsku. Přicestoval na základě francouzského krátkodobého víza. Poté mu bylo uděleno německé vízum s platností do 30. 9. 2022. Ve Švýcarsku i v Německu byl žalobce hospitalizován kvůli problémům s ledvinami. V ČR se neléčí, léčí se v Curychu, když potřebuje léky, tak mu je zasílají. Do ČR naposledy přicestoval 29. 9. 2022, neboť zde žije jeho manželka, která zde má trvalý pobyt. Žalobce uvedl, že si je vědom, že nejpozději od 1. 10. 2022 pobývá na území ČR neoprávněně. Nevystěhoval, protože zde nemohl nechat samotnou manželku, která trpí postcovidovým syndromem a aktuálně se rovněž léčí v Curychu. Kromě ženy má žalobce ještě dceru, která rovněž pobývá na území ČR nelegálně. Finance získává žalobce od své manželky, pracovní povolení nemá. V ČR nevlastní žalobce žádný majetek, v X vlastní byt, garáž a automobil. Disponuje dostatkem financí pro další pobyt a pro vycestování z území ČR. Ukončení žalobcova pobytu na území ČR by z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života bylo nepřiměřené vůči žalobcově manželce. Žalobce jinak nemá na ČR žádné majetkové, kulturní, politické ani společenské vazby. V X žije jeho sestra a tchýně, má tam byt, do kterého se může vrátit, nic mu tam nehrozí. Bude-li muset, vycestuje dobrovolně, raději by zde však zůstal.
11. Součástí správního spisu je i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 9. 2023, ev. č. ZS56580, podle nějž je vycestování žalobce do X možné.
12. Dne 18. 12. 2023 byl proveden výslech žalobcovy manželky jako svědka, v rámci kterého vyslychaná mimo jiné uvedla, že se o ni žalobce stará, pomáhá ji oblékat, uvaří jídlo, pokud nemá čas dcera, chodí na procházky. Oficiálně ji však žalobce v péči nemá. Zdravotní stav brání žalobcově manželce ve vycestování do X. Vycestování žalobce z ČR by pro ni mělo fatální následky.
13. S přihlédnutím zejména ke zdravotnímu stavu žalobcovy manželky dospěl žalovaný k závěru, že dopady rozhodnutí o správním vyhoštění by byly za daných okolností nepřiměřené, a proto bylo řízení nadále vedeno jako řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, o čemž byl žalobce vyrozuměn dne 5. 1. 2024.
14. Prvostupňovým rozhodnutím cizinecká policie uložila žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území členských států Evropské unie a současně stanovila dobu k opuštění území dle ustanovení § 50a odst. 3 téhož zákona do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí shrnula, z jakých podkladů vycházela. Uvedla, že byly naplněny všechny podmínky pro vydání rozhodnutí, neboť bylo prokázáno, že nejméně od 1. 10. 2022 do 29. 9. 2023 pobýval žalobce v ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. V další části rozhodnutí se zabývala hledisky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospěla k závěru, že povinnost opustit území nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromé sféry žalobce. Závěrem cizinecká policie konstatovala, že stanovená 30denní doba k vycestování je dostatečná.

15. Proti rozhodnutí cizinecké policie podal žalobce odvolání, ve kterém namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů do jeho soukromého a rodinného života a do soukromého a rodinného života jeho nejbližších příbuzných, konkrétně manželky a dcery. Dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. K odvolání poté doložil lékařské zprávy týkající se jeho zdravotního stavu a zdravotního stavu manželky.
16. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí cizinecké policie potvrdil. Žalovaný v odůvodnění zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, přičemž žalovaný shledal vhodným je doplnit o kopii pasu žalobcovy dcery. Žalovaný rovněž korigoval dobu, po kterou žalobce neoprávněně pobýval na území ČR, neboť jeho neoprávněný pobyt započal již 29. 9. 2022. Žalovaný se ztotožnil se závěry cizinecké policie a uvedl, že prvostupňové rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území není nepřiměřené. Žalobce měl podle žalovaného možnosti, jak svou pobytovou situaci řešit zákonným způsobem, avšak těchto možností nevyužil. Žalobce mohl své manželce zajistit péči v některém pobytovém léčebném zařízení, než by si vyřídil pobytové oprávnění. Ani o to se však nepokusil. V krajním případě má žalobce se svou manželkou možnost přenést svůj rodinný život do X. K žalobcem k odvolání předložené lékařské zprávě, dle které mu ošetřující lékař nedoporučuje transfer na dlouhé vzdálenosti, žalovaný konstatoval, že tato lékařská zpráva není datována a nelze tedy říci, nakolik je toto doporučení aktuální. Z předložené zprávy však dle žalovaného nevyplývá, že by se jednalo o stav trvalý a vydání napadeného rozhodnutí tak nebrání. Nedůvodnými shledal žalovaný i námitky týkající se žalobcovy dcery a námitky ohledně komplikovanosti získání pobytového oprávnění v ČR žalobcem.
17. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, mělo oporu ve skutkových zjištěních a o stavu věci tak nejsou důvodné pochybnosti a zároveň dostalo požadavkům přiměřenosti ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

V. Jednání soudu a hodnocení věci soudem

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby, v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Při jednání Městského soudu v Praze dne 26.6.2025 žalobce a jeho právní zástupce argumentovali shodně jako v podané žalobě a navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
20. Žalovaný se k jednání s omluvou nedostavil, soud proto podle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s. ve věci jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.
21. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice). Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Tato kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví kritéria zkoumání při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Přestože tedy povinnost posuzování přiměřenosti není výslovně uvedena v samotném zákoně o pobytu cizinců v případě ukládání povinnosti opustit území, taková povinnost vyplývá z evropského práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29).
24. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
25. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž články 2-6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. m. s.) obsahují právo na život, zákaz mučení, zákaz otroctví a nucené práce, právo na svobodu a osobní bezpečnost a právo na spravedlivý proces.*
26. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uvádí, že cizinecká policie v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, z jakých podkladů při rozhodování vycházela. Kromě úředního záznamu a lustrací v dostupných evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR se jednalo zejména o protokoly o výsledku žalobce a jeho manželky a vyjádření žalobce k těmto podkladům. Vycházela ze všech zjištěných informací, případ žalobce posuzovala ve světle kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o věk a zdravotní stav žalobce, dospěla k závěru, že tyto faktory mu neznemožňují vycestování z území ČR. Žalobce se léčí ve Švýcarsku, odkud mu jsou zasílány léky na předpis. K tomu cizinecká policie uvedla, že léky mohou být žalobci zasílány i do jiných zemí, neboť dosud cestoval po různých zemích světa jako doprovod své dcery. Žalobce přitom ve vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí uvedl, že jeho zdravotní stav není natolik závažný jako u jeho ženy, i tak by pro něj vycestování do domovského státu bylo náročné, nikoliv však nemožné. Zdravotním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

stavem žalobce se zabýval rovněž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V reakci na žalobcem doloženou lékařskou zprávu, ve které lékař nedoporučil transfer na velké vzdálenosti, uvedl žalovaný, že lékařská zpráva není datovaná, nelze proto říct, nakolik je aktuální. Nadto z lékařské zprávy nevyplývá, že by se jednalo o trvale nepříznivý stav, a proto tato skutečnost nebránila vydání napadeného rozhodnutí. Pokud by okamžitý stav žalobce nedovoloval vycestování, je oprávněn podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v době stanovené pro vycestování požádat o stanovení nové doby k vycestování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výše uvedené závěry cizinecké policie aproboval.

27. Soud má za to, že správní orgány provedly hodnocení věku a zdravotního stavu žalobce dostatečně, a to i ve vztahu k možnosti vycestování do domovského státu. Cestování osob ve věku žalobce není nijak výjimečné, jeho věk není natolik vysoký, aby sám o sobě znemožňoval vycestování. Žalobce v podané žalobce namítal, že se nadále léčí s onemocněním ledvin, metabolickým onemocněním, zvýšeným krevním tlakem a zvýšeným cholesterolem. Ošetřující lékař žalobci nedoporučil cestování na velké vzdálenosti. K tomu soud uvádí, že se jedná pouze o doporučení ošetřujícího lékaře bez bližšího odůvodnění založeného na objektivizaci zdravotního stavu žalobce. Z lékařské zprávy nevyplývá, že by žalobci v souvislosti s vycestováním hrozila újma na zdraví, či že by byl dokonce ohrožen na životě. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k lékařské zprávě týkající se zdravotního stavu žalobce vyjádřil, přestože žalobce v souvislosti se svým zdravotním stavem žádnou odvolací námitku nevzněsl. V tomto směru žalovanému nelze ničeho vytknout. V řízení nebylo prokázáno, že by zdravotní stav žalobce znemožňoval jeho vycestování z území ČR.
28. Správní orgány se zabývaly také situací žalobcovy manželky, žijící na území ČR na základě trvalého pobytu, jejím zdravotním stavem a rovněž možnými důsledky vycestování žalobce do jejího života. Cizinecká policie k tomu uvedla, že o pevnosti a trvalosti rodinných vztahů mezi žalobcem a jeho manželkou nepochybuje. Rovněž nerozporovala zhoršený zdravotní stav manželky žalobce a to, že se žalobce o ní stará. Poukázala na to, že primární léčba žalobcovy manželky probíhá ve Švýcarsku, kam opakovaně cestuje a vozí ji tam rodinný známý. V tomto ohledu tedy není závislá na žalobci. Jako držitelka oprávnění k trvalému pobytu na území ČR může požádat o sociální a zdravotní péči či asistenci po dobu nezbytně nutnou pro vyřízení pobytového oprávnění žalobce. Měla za to, že zdravotní stav manželky žalobce není natolik vážný, aby bylo vycestování žalobce nepřiměřené.
29. Žalovaný shora uvedené závěry prvostupňového orgánu aproboval. Uvedl, že léčba manželky žalobce nemusí probíhat pouze ve Švýcarsku, kam za ní za pomoci známého, bez asistence žalobce, dojíždí, ale adekvátní péči jsou jí schopny poskytnout i zdravotnická zařízení v ČR. V této souvislosti poukázal na možnost využití placené domácí péče či dočasné ústavní péče, o které se žalobce ani nepokusil, tudíž jeho tvrzení o nemožnosti zajištění takové péče neobstojí. Žalovaný dále poukázal na to, že v průběhu řízení manželka žalobce přesídlila do X, kde má svého lékaře a využívá péče místních léčebných zařízení. Poukázal na to, že žalobce dlouhodobě uvedený problém (nutnost péče o manželku) neřešil, ač k tomu možnosti měl a má s tím, že v krajním případě se mohou žalobce a jeho manželka společně vrátit do domovského státu, když neuvedli, že by léčba manželky žalobce zde nebyla možná, poukazovali pouze na to, že jim péče v EU připadá kvalitnější a dávají jí přednost.
30. Správní orgány tak nezpochybňovaly zdravotní obtíže manželky žalobce ani skutečnost, že se o ní žalobce stará, měly však s ohledem na shora uvedené skutečnosti za to, že k zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

péče o ní není přítomnost žalobce na území ČR bezpodmínečně nutná a že jí lze po přechodnou dobu zajistit jiným, shora popsáním způsobem. Dospěly k závěru, že zdravotní stav manželky a péče o ni nepředstavuje překážku ve vycestování žalobce za účelem legalizace jeho pobytu na území. S uvedeným závěrem se soud ztotožnil.

31. Soud má za to, že správní orgány při posuzování zdravotního stavu žalobce a jeho manželky, jako možné překážky ve vycestování žalobce, vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise a vyvodily z něj správné právní závěry.
32. Žalobce dále vytýkal žalovanému nedostatečné zohlednění práva žalobce i jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života, přičemž žalovaný nepřihlédl k řadě důležitých skutečností nebo je bagatelizoval. Ani této námitce nelze podle názoru soudu přisvědčit. Žalobní argumentace v rozsahu této námitky se značně překrývá s argumentací ohledně nemožnosti vycestování. Proto lze i v této otázce vyjít z výše uvedených závěrů ohledně posouzení věku a zdravotního stavu žalobce a jeho manželky.
33. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Azs 313/2020-46: *„neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, č. 218/2008 Sb. ÚS).“*
34. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-28: *„rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určité době. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život.“*
35. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2024, č. j. 9 Azs 83/2024-39: *„v důsledku uložení povinnosti opustit území členských států EU nadto zpravidla dojde alespoň k nějakému zásahu do soukromého a rodinného života, to však „automaticky“ neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území členských států EU představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které ospravedlňují naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (viz např. rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, a ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32; nebo usnesení NSS ze dne 10. 1. 2024, č. j. 6 Azs 67/2023-50).“*
36. Vycestování žalobce z území ČR nepochybně bude znamenat zásah do soukromého a rodinného života žalobce i jeho manželky. K tomuto zásahu však dojde pouze na omezenou dobu a soud jej považuje z hlediska legalizace žalobcova pobytu za nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území ČR. S ohledem na skutečnost, že žalobcova manželka má na území ČR povolen trvalý pobyt, může žalobce požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR. Soud se plně ztotožňuje s konstatováním žalovaného, že je lidsky pochopitelné, že v první chvíli po zhoršení manželčina zdravotního stavu žalobce i s dcerou přicestovali na území ČR i přesto, že k tomu nebyli oprávněni. Následný neoprávněný pobyt žalobce v délce trvání

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jednoho roku však již pochopitelný ani omluvitelný není. V daném případě převážil zájem na povinnosti žalobce opustit území členských států EU nad zájmem na zachování jeho soukromého a rodinného života, přičemž zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebude s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřený. Takto definovaný veřejný zájem považuje soud za dostatečný. Žalobce je dospělý muž, sice vyššího věku, avšak v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti svědčící o nemožnosti jeho vycestování do domovské země. Dopady rozhodnutí na jeho rodinné příslušníky se nevymykají tomu, co lze v podobných případech s ohledem na předchozí dlouhodobý nelegální pobyt na území ČR očekávat. Manželce žalobce byl udělen trvalý pobyt v ČR již v roce 2019, přičemž již tehdy trpěla zdravotními problémy. Manželka žalobce prodělala v roce 2011 chirurgickou léčbu onkologického onemocnění, trpí hypotyreózou, zvýšeným krevním tlakem, dyslipidemií, obezitou a hypovitaminózou D. Aniž by měl soud v úmyslu zlehčovat zdravotní obtíže žalobcovy manželky, má ve shodě s žalovaným za to, že péči o ní lze po přechodnou dobu zajistit prostřednictvím sociálních služeb (pečovatelských, asistenčních) či služeb zdravotních (hospitalizace na lůžku). Na základě trvalého pobytu je manželka žalobce účastnicí českého veřejného zdravotního systému a využívá jeho služeb, potřebná zdravotní péče je jí zde zajištěna, je lékařsky monitorována v X. Dle názoru soudu nebylo v řízení prokázáno (z předložených lékařských zpráv taková skutečnost nevyplyvá), že by zdravotní stav manželky žalobce byl natolik závažný, že by vyžadoval bezpodmínečnou nutnost přítomnosti žalobce na území a bránil by jeho vycestování, či že by v důsledku jeho vycestování byla manželka ohrožena na životě a zdraví.

37. Pohledem kritérií vymezených v judikatuře ESLP (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (Velký senát) ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 46410/99) a převzatých judikaturou NSS lze tedy shrnout, že (1) žalobcův rodinný nebo soukromý život bude uložením povinnosti opustit území patrně narušen, není však vyloučeno společné vycestování na žalobce a jeho manželky do domovského státu; (2) neoprávněný pobyt žalobce na území ČR probíhá od roku 2022, (3) ovšem z ničeho neplyne, že by si vybudoval k ČR takové sociální a kulturní vazby, jaké jsou typické třeba u osob, které přicestovaly v dětském věku nebo se zde narodily a nemají vazbu ke své zemi původu; (4) přesun do domovského státu by byl patrně spojen s horší zdravotní péčí pro žalobce i jeho manželku, to však ještě nevylučuje, aby manželka následovala žalobce do země jejich společného původu. Z hlediska kritérií (5) a (6) je třeba na straně jedné akceptovat, že se žalobce nedopustil trestné činnosti či jiného závažného narušení veřejného pořádku, zároveň zde však pobýval nelegálně nikoliv zanedbatelnou dobu.
38. Soud neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do soukromého rodinného a života žalobce přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily, a to ve vztahu ke všem shora uvedeným kritériím, včetně společného života s manželkou, věku a zdravotního stavu, a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Vycházely při tom ze všech shora uvedených podkladů, které řádně hodnotily. Se závěrem správních orgánů, že napadeným rozhodnutím uložená povinnost opustit území EU nebude představovat nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobce či jeho manželky ve smyslu výše uvedených ustanovení se soud ztotožnil a námitku nepřiměřenosti shledal jako nedůvodnou. Shora uvedené závěry byly v napadeném rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, a tudíž na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. června 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně